

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2021. gada 9. septembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Robežkontrole, patvērums un imigrācija – Patvēruma politika – Kopējās procedūras starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai – Direktīva 2013/32/ES – 40. pants – Turpmāks pieteikums – Jauni elementi vai fakti – Jēdziens – Apstākļi, kas pastāvēja jau pirms tādas procedūras galīgas izbeigšanas, kuras priekšmets ir iepriekšējs starptautiskās aizsardzības pieteikums – *Res judicata* princips – Pieteikuma iesniedzēja vaina

Lietā C-18/20

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Verwaltungsgerichtshof* (Augstākā administratīvā tiesa, Austrija) iesniedza ar 2019. gada 18. decembra lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2020. gada 16. janvārī, tiesvedībā

XY,

piedaloties

Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl,

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja A. Prehala [*A. Prechal*], tiesneši N. Vāls [*N. Wahl*], F. Biltšens [*F. Biltgen*], L. S. Rosi [*L. S. Rossi*] (referente) un J. Pasers [*J. Passer*],

ģenerālvokāts: H. Saugmandsgors Ēe [*H. Saugmandsgaard Øe*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- Austrijas valdības vārdā – *A. Posch*, kā arī *J. Schmoll* un *C. Drexel*, pārstāvji,
- Čehijas valdības vārdā – *M. Smolek* un *J. Vláčil*, kā arī *A. Pagáčová*, pārstāvji,
- Vācijas valdības vārdā – *J. Möller* un *R. Kanitz*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – vācu.

- Francijas valdības vārdā – *E. de Moustier* un *D. Dubois*, pārstāvji,
 - Ungārijas valdības vārdā – *M. Z. Fehér* un *M. M. Tátrai*, pārstāvji,
 - Nīderlandes valdības vārdā – *M. K. Bulterman* un *J. Langer*, pārstāvji,
 - Eiropas Komisijas vārdā – *M. Condou-Durande*, kā arī *H. Leupold* un *J. Tomkin*, pārstāvji,
- noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2021. gada 15. aprīļa tiesas sēdē,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2013/32/ES (2013. gada 26. jūnijs) par kopējām procedūrām starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai (OV 2013, L 180, 60. lpp.) 40. pantu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp XY un *Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl* (Federālais ārvalstnieku un patvēruma lietu birojs, Austrija; turpmāk tekstā – “*Bundesamt*”) par to, ka tas ir noraidījis XY iesniegtu starptautiskās aizsardzības pieteikumu.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Direktīva 2005/85/EK

- 3 Padomes Direktīva 2005/85/ES (2005. gada 1. decembris) par minimāliem standartiem attiecībā uz dalībvalstu procedūrām, ar kurām piešķir un atņem bēgļa statusu (OV 2005, L 326, 13. lpp.), ir atcelta ar Direktīvu 2013/32 no 2015. gada 21. jūlija. Direktīvas 2005/85 34. panta 2. punktā bija noteikts:

“Dalībvalstis var noteikt valsts tiesību aktos noteikumus par sākotnējo izvērtēšanu saskaņā ar 32. pantu. Šie noteikumi, cita starpā, var:

[..]

- b) pieprasīt, lai konkrētais meklētājs iesniedz jaunu informāciju noteiktā termiņā pēc tam, kad viņam šāds termiņš noteikts;

[..].”

Direktīva 2013/32

4 Direktīvas 2013/32 3., 18. un 36. apsvērumā ir noteikts:

“(3) Eiropadome īpašā sanāksmē Tampērē 1999. gada 15. un 16. oktobrī vienojās strādāt, lai radītu kopēju Eiropas patvēruma sistēmu, kuras pamatā būtu 1951. gada 28. jūlija Ženēvas Konvencijas par bēgļa statusu, kas grozīta ar 1967. gada 31. janvāra Ņujorkas protokolu [..], pilnīga un visietveroša piemērošana, tādējādi saglabājot neizraidīšanas principu un nodrošinot, ka nevienu personu nenodod atpakaļ vajāšanai.

[..]

(18) Tas ir gan dalībvalstu, gan starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju interesēs, lai lēmumi par starptautiskās aizsardzības pieteikumiem tiktu pieņemti cik drīz vien iespējams, neskarot pieteikumu atbilstīgu un pilnīgu izskatīšanu.

[..]

(36) Ja pieteikuma iesniedzējs iesniedz turpmāku pieteikumu, nesniedzot jaunus pierādījumus vai argumentus, būtu nesamērīgi likt dalībvalstīm veikt jaunu pilnīgas izskatīšanas procedūru. Minētajos gadījumos dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai noraidīt pieteikumu kā nepieņemamu saskaņā ar *res judicata* principu.”

5 Šīs direktīvas 5. pantā ir noteikts:

“Dalībvalstis var ieviest vai saglabāt labvēlīgākus procedūru standartus, piešķirot vai atņemot starptautisko aizsardzību, ja vien minētie standarti atbilst šai direktīvai.”

6 Minētās direktīvas 28. panta 1. un 2. punktā ir paredzēts:

“1. Ja pastāv vērā ņemams iemesls uzskatīt, ka pieteikuma iesniedzējs ir netieši atsaucis vai atteicies no sava pieteikuma, dalībvalstis nodrošina, ka atbildīgā iestāde pieņem lēmumu vai nu pārtraukt izskatīšanu, vai noraidīt pieteikumu, ar noteikumu, ka atbildīgā iestāde uzskata pieteikumu par nepamatotu, pamatojoties uz tā būtības atbilstīgu izskatīšanu saskaņā ar [Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2011/95/ES (2011. gada 13. decembris) par standartiem, lai trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kvalificētu kā starptautiskās aizsardzības saņēmējus, par bēgļu vai personu, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, vienotu statusu, un par piešķirtās aizsardzības saturu (OV 2011, L 337, 9. lpp.)] 4. pantu.

Dalībvalstis var pieņemt, ka pieteikuma iesniedzējs ir netieši atsaucis vai atteicies no sava starptautiskās aizsardzības pieteikuma, ja ir jo īpaši noskaidrots, ka:

a) viņš nav atbildējis uz prasību sniegt informāciju, kas ir būtiska viņa pieteikumam saistībā ar [Direktīvas 2011/95] 4. pantu, vai nav ieradies uz personisko interviju, kā paredzēts šīs direktīvas 14. līdz 17. pantā, ja vien pieteikuma iesniedzējs savlaicīgi pierāda, ka nav izpildījis šīs prasības no viņa neatkarīgu apstākļu dēļ;

b) viņš ir aizbēdzis vai bez atļaujas atstājis vietu, kur dzīvoja vai tika turēts, saprātīgā laikā neinformējot par to atbildīgo iestādi, vai viņš savlaicīgi nav izpildījis ziņošanas pienākumu vai citas saistības sniegt informāciju, ja vien pieteikuma iesniedzējs pierāda, ka tas noticis no viņa neatkarīgu apstākļu dēļ.

Lai īstenotu šos noteikumus, dalībvalstis var noteikt termiņus vai izstrādāt pamatnostādnes.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka pieteikuma iesniedzējam, kas atkal piesakās atbildīgajā iestādē pēc tam, kad ir pieņemts lēmums pārtraukt izskatīšanu, kā minēts šā panta 1. punktā, ir tiesības pieprasīt, ka viņa lietas izskatīšana tiek atsākta, vai iesniegt jaunu pieteikumu, kuram nepiemēro 40. un 41. pantā minēto procedūru.

Dalībvalstis var paredzēt termiņu – vismaz deviņus mēnešus –, pēc kura pieteikuma iesniedzēja lietas izskatīšanu vairs nevar atsākt, vai jauno pieteikumu var uztvert kā turpmāku pieteikumu un piemērot tam 40. un 41. pantā minēto procedūru. Dalībvalstis var paredzēt, ka pieteikuma iesniedzēja lietas izskatīšanu var atsākt tikai vienu reizi.

Dalībvalstis nodrošina, ka šāda persona netiek pārvietota pretēji neizraidīšanas principam.

Dalībvalstis var ļaut atbildīgai iestādei atsākt izskatīšanu tajā posmā, kad tā tika pārtraukta.”

7. Saskaņā ar šīs pašas direktīvas 33. panta 2. punktu:

“Dalībvalstis var uzskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu par nepieņemamu tikai tad, ja:

[..]

d) pieteikums ir turpmāks pieteikums, kurā nav ietverti jauni elementi vai konstatējumi, kas saistīti ar izvērtēšanu, vai pieteikuma iesniedzējs ir kvalificējams kā bēglis vai persona, kas ir tiesīga saņemt alternatīvo aizsardzību atbilstīgi [Direktīvai 2011/95], vai tādus nav iesniedzis pieteikuma iesniedzējs; vai

[..].”

8. Direktīvas 2013/32 40. panta “Turpmāks pieteikums” 1.–5. punktā ir paredzēts:

“1. Ja persona, kas ir pieteikusies uz starptautisko aizsardzību dalībvalstī, sniedz papildu paziņojumus vai turpmāku pieteikumu tajā pašā dalībvalstī, minētā dalībvalsts pārbauda šos turpmākos paziņojumus vai turpmākā pieteikuma elementus saskaņā ar iepriekšējā pieteikuma izskatīšanu vai saskaņā ar tāda lēmuma izskatīšanu, kas atrodas pārskatīšanas vai pārsūdzības procesā, ciktāl kompetentās iestādes var ņemt vērā un apsvērt visus elementus, kas ir pamatā turpmākajiem paziņojumiem vai turpmākajam pieteikumam.

2. Lai pieņemtu lēmumu par starptautiskās aizsardzības pieteikuma pieņemamību saskaņā ar 33. panta 2. punkta d) apakšpunktu, turpmākais starptautiskās aizsardzības pieteikums tiek vispirms pakļauts sākotnējai izskatīšanai attiecībā uz to, vai ir konstatēti vai pieteikuma iesniedzējs ir iesniedzis jaunus elementus vai faktus, kas attiecas uz pārbaudi, vai viņš ir kvalificējams kā starptautiskās aizsardzības saņēmējs saskaņā [ar Direktīvu 2011/95].

3. Ja sākotnējā izskatīšanā, kas minēta 2. punktā, tiek konstatēti vai pieteikuma iesniedzējs ir iesniedzis jaunus elementus vai faktus, kas ievērojami palielina iespēju pieteikuma iesniedzējam

tikt kvalificētam kā starptautiskās aizsardzības saņēmējam saskaņā ar [Direktīvu 2011/95], pieteikumu turpina izskatīt saskaņā ar II nodaļu. Dalībvalstis var paredzēt arī citus iemeslus, kuru dēļ turpināt izskatīt turpmāku pieteikumu.

4. Dalībvalstis var paredzēt, ka pieteikumu turpinās izskatīt tikai tad, ja attiecīgais pieteikuma iesniedzējs iepriekšējā procedūrā nevarēja, nebūdamams pie tā vainīgs, izvērtēt situācijas, kas aprakstītas šā panta 2. un 3. punktā, jo īpaši izmantojot savas tiesības uz efektīvu tiesisko aizsardzību saskaņā ar 46. pantu.

5. Ja turpmāku pieteikumu tālāk neizskata saskaņā ar šo pantu, to uzskata par nepieņemamu saskaņā ar 33. panta 2. punkta d) apakšpunktu.”

9 Saskaņā ar Direktīvas 2013/32 42. panta 2. punktu:

“Dalībvalstis var noteikt valsts tiesību aktos noteikumus par sākotnējo izskatīšanu saskaņā ar 40. pantu. Minētie noteikumi *inter alia* var:

- a) uzlikt pienākumu pieteikuma iesniedzējam norādīt faktus un pierādījumus, kas pamato jauno procedūru;
- b) ļaut veikt sākotnējo izskatīšanu, pamatojoties tikai uz rakstiskajiem iesniegumiem, bez personiskās intervijas, izņemot 40. panta 6. punktā norādītos gadījumus.

Minētie noteikumi nepadara neiespējamu pieteikuma iesniedzēju piekļuvi jaunai procedūrai, tāpat arī tie nav par iemeslu šādas piekļuves atcelšanai vai tās ievērojamai ierobežošanai.”

Austrijas tiesības

10 *Allgemeines Verwaltungsverfahrensgesetz* (Vispārējais administratīvā procesa likums, *BGBI.* 51/1991; turpmāk tekstā – “*AVG*”) 68. panta 1. punktā ir noteikts:

“Ieinteresēto personu pieteikumi grozīt lēmumu, kas nav vai vairs nav pārsūdzams, izņemot 69. un 71. pantā minētajos gadījumos, ir jānoraida, pamatojoties uz *res judicata* spēku, ja iestāde neuzskata par pamatotu izdot rīkojumu saskaņā ar šā panta 2.–4. punktu.”

11 *AVG* 69. pantā ir noteikts:

“(1) Ieinteresētās personas pieteikumu atsākt ar lēmumu pabeigto procedūru, apmierina, ja šis lēmums nav vai vairs nav pārsūdzams un:

[..]

2. ja atklājas jauni fakti vai pierādījumi, uz kuriem iepriekšējās procedūras laikā attiecīgā persona nevarēja atsaukties, nebūdamams pie tā vainīga, un saistībā ar kuriem, tos vērtējot atsevišķi vai kopsakarā ar citiem procedūras rezultātiem, iespējams, tiktu pieņemts tāds lēmums, kura rezolutīvās daļas tvērums būtu atšķirīgs; vai

[..].

(2) Pieteikumu par lietas izskatīšanas atsākšanu iesniedz divu nedēļu laikā iestādē, kas ir pieņēmusi lēmumu. Termiņu sāk skaitīt no brīža, kad pieteikuma iesniedzējs ir uzzinājis par lietas izskatīšanas atsākšanas pamatu; tomēr, ja pieteikuma iesniedzējam šis pamats bija zināms pēc lēmuma paziņošanas mutvārdos, bet pirms lēmuma rakstveida kopijas izsniegšanas, termiņu sāk skaitīt tikai no šīs paziņošanas brīža. Izbeidzoties triju gadu termiņam pēc lēmuma pieņemšanas, pieteikumu par lietas izskatīšanas atsākšanu vairs nevar iesniegt. Pieteikuma iesniedzējam ir jāiesniedz pierādījumi tam, ka tiesību aktos paredzētais termiņš tika ievērots.

[..]”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 12 2015. gada 18. jūlijā XY, Irākas valstspiederīgais šiītu musulmanis, iesniedza *Bundesamt* starptautiskās aizsardzības pieteikumu, kas ar 2018. gada 29. janvāra lēmumu tika noraidīts. Pēc tam, kad ar 2018. gada 25. septembra rīkojumu *Verfassungsgerichtshof* (Konstitucionālā tiesa, Austrija) noraidīja XY pēdējo prasību tiesā par šo lēmumu, tas kļuva galīgs.
- 13 XY gan starptautiskās aizsardzības pieteikumu, gan prasības, ko viņš iesniedza par 2018. gada 29. janvāra lēmumu, ar kuru šis pieteikums tika noraidīts, pamatoja ar to, ka viņš baidījās par savu dzīvību, ja viņš atgrieztos Irākā, tāpēc, ka viņš bija atteicies cīnīties šiītu milicijā un ka šajā valstī joprojām ir karš.
- 14 2018. gada 4. decembrī XY iesniedza turpmāku starptautiskās aizsardzības pieteikumu.
- 15 Šī pieteikuma pamatojumam viņš apgalvoja, ka tiesvedībā, kuras priekšmets bija viņa iepriekšējais pieteikums, viņš netika norādījis faktisko iemeslu, kura dēļ viņš lūdz piešķirt starptautisko aizsardzību, jo šis motīvs esot saistīts ar viņa homoseksualitāti. Viņš apgalvoja, ka baidoties par dzīvību Irākā savas seksuālās orientācijas dēļ, jo viņa valsts un “relīģija” to aizliedz. Viņš norādīja, ka tikai pēc ierašanās Austrijā un pateicoties tādas asociācijas atbalstam, ar kuru viņš esot sazinājies kopš 2018. gada jūnija, viņš esot apzinājies, ka netiks personiski represēts, atklājot savu homoseksualitāti.
- 16 Ar 2019. gada 28. janvāra lēmumu *Bundesamt* vēlāko XY pieteikumu noraidīja kā nepieņemamu, pamatojoties uz to, ka saskaņā ar *AVG* 68. panta 1. punktu ar šo pieteikumu tiek apstrīdēts agrākais lēmums par atteikumu, kam ir *res judicata* spēks. Tā arī izdeva rīkojumu par attiecīgās personas atgriešanos Irākā kopā ar aizliegumu ieceļot Austrijas teritorijā uz laiku līdz diviem gadiem.
- 17 XY par šo lēmumu cēla prasību *Bundesverwaltungsgericht* (Federālā administratīvā tiesa, Austrija). Ar 2019. gada 18. marta spriedumu šī tiesa apmierināja prasību vienīgi daļā par ieceļošanas aizliegumu Austrijas teritorijā un pārējā daļā to noraidīja.
- 18 *Bundesverwaltungsgericht* (Federālā administratīvā tiesa) uzskata – tā kā XY, kad tika izskatīts pirmais starptautiskās aizsardzības pieteikums, netika norādījis savu homoseksualitāti, *res judicata* spēks, kāds ir lēmumam, ar kuru ir noraidīts šis pirmais pieteikums, liedz ņemt vērā šo faktu.

- 19 XY iesniedza revīzijas sūdzību *Verwaltungsgerichtshof* (Augstākā administratīvā tiesa, Austrija), apstrīdot sava turpmākā pieteikuma nepieņemamību. Viņš uzskata, ka ir norādījis uz jaunu faktu, kuram būtu bijis jāļauj konstatēt šīs prasības pieņemamību, un tas esot nevis fakts, ka viņš ir homoseksuālis, bet gan spēja, ko viņš tagad ir ieguvis, kopš atrodas Austrijā, izpaust šo homoseksualitāti.
- 20 Iesniedzējtiesa norāda, ka, tā kā Austrijas tiesībās nav īpašu noteikumu šajā jomā, turpmāka starptautiskās aizsardzības pieteikuma pieņemamība ir jāizvērtē, ņemot vērā vispārīgos noteikumus, kas reglamentē administratīvo procesu, it īpaši, lai nodrošinātu *res judicata* spēka ievērošanu, kas ir iegūts ar lēmumu par iepriekšēju pieteikumu.
- 21 Saskaņā ar AVG 68. panta 1. punktu pieteikumi grozīt lēmumu, kas nav vai vairs nav pārsūdzams, principā ir jānoraida, pamatojoties uz *res judicata* spēku.
- 22 Iesniedzējtiesa šajā ziņā precizē, ka attiecībā uz atkārtotiem starptautiskās aizsardzības pieteikumiem vienīgi iespējamie apstākļi, kas rastos tikai pēc galīgā lēmuma par iepriekšējās procedūras izbeigšanu pieņemšanas un kas būtiski mainītu pieteikuma iesniedzēja situāciju, saskaņā ar valsts judikatūru varētu attaisnot jaunas procedūras uzsākšanu.
- 23 Savukārt, kā izriet no AVG 69. panta 1. punkta 2. apakšpunkta, jebkurš turpmāks pieteikums, kas pamatots ar situāciju, kura ir notikusi pirms šī lēmuma pieņemšanas, var izraisīt vienīgi iepriekšējās procedūras atkārtotu sākšanu un tikai tad, ja fakts, ka pieteikuma iesniedzējs nav vainojams tajā, ka viņš netika atsaucies uz šo situāciju iepriekšējā procedūrā.
- 24 Šajā kontekstā iesniedzējtiesa jautā, pirmām kārtām, vai Direktīvas 2013/32 40. panta 2. un 3. punktā ietvertais jaunu elementu vai faktu jēdziens, kuri ir konstatēti vai kurus ir sniedzis pieteikuma iesniedzējs, ir jāsaprot tādējādi, ka tas attiecas tikai uz elementiem vai faktiem, kas ir no jauna radušies, vai arī tas ietver arī pieteikuma iesniedzēja apgalvojumus par elementiem vai faktiem, kas pastāvēja jau pirms iepriekšējās procedūras galīgas pabeigšanas.
- 25 Tā precizē, ka Austrijas administratīvajās tiesībās ir izmantota pirmā no šīm interpretācijām. Līdz ar to starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējs, pamatojoties uz šiem elementiem vai faktiem, kas pastāvēja pirms procedūras, kuras priekšmets ir iepriekšējais pieteikums, pabeigšanas, saskaņā ar Austrijas tiesībām iepriekšējo procedūru varētu atsākt vienīgi ar nosacījumu, ka viņš nav vainojams tajā, ka šajā iepriekšējā procesā šie elementi vai fakti netika norādīti.
- 26 Iesniedzējtiesa uzskata, ka, ņemot vērā Direktīvas 2013/32 40. panta formulējuma neprecizitāti, otrā no tā interpretācijām, kas minētas šī sprieduma 24. punktā un uz ko šajā gadījumā pamatojas XY, varētu tikt atbalstīta. Šādā gadījumā iesniedzējtiesa jautā, otrām kārtām, vai, tā kā nav valsts tiesību normu, ar kurām būtu transponēts Direktīvas 2013/32 40. pants un īpaši reglamentēta turpmāko pieteikumu izskatīšana, agrākās procedūras atsākšana ir pietiekama, lai īstenotu it īpaši šīs direktīvas 40. panta 3. punktu, kurā ir paredzēts, ka tad, ja minētās direktīvas 40. panta 2. un 3. punktā paredzētā iepriekšējā izskatīšana noved pie secinājuma, ka saskaņā ar šo direktīvu ir konstatēti jauni apstākļi vai fakti vai tos ir iesniedzis pieteikuma iesniedzējs un tie ir ievērojami palielinājuši iespēju, ka tas ir izpildījis nosacījumus starptautiskās aizsardzības saņemšanai atbilstoši Direktīvai 2011/95, turpmāka pieteikuma pārbaude notiek saskaņā ar Direktīvas 2013/32 II nodaļu.

- 27 Trešām kārtām, minētā tiesa – kura pieņem, pirmkārt, ka uz jauniem elementiem vai faktiem, kas nav tikuši izvirzīti procedūrā, kuras priekšmets bija iepriekšējais pieteikums, un kas pastāvēja jau pirms galīgā lēmuma par šīs procedūras izbeigšanu, varētu atsaukties, lai pamatotu vēlāku pieteikumu, un, otrkārt, ka minētās procedūras atsākšana nenodrošina pareizu Direktīvas 2013/32 40. panta transponēšanu, – norāda, ka tādējādi interpretēta šī tiesību norma liekot atstāt nepiemērotu AVG 68. pantu. Proti, šajā 68. pantā ir paredzēts, ka *res judicata* spēka ievērošana liedz starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējam jauna aizsardzības pieteikuma ietvaros atsaukties uz “jauniem” elementiem vai faktiem, kas pastāvēja jau galīgā lēmuma par viņa pirmā aizsardzības pieteikuma noraidīšanu pieņemšanas brīdī.
- 28 Tomēr AVG 68. panta nepiemērošana jebkuram jaunam starptautiskās aizsardzības pieteikumam piešķirot pieteikuma iesniedzējiem iespēju sava pieteikuma pamatojumam atsaukties uz “jauniem” elementiem vai faktiem bez jebkāda ierobežojuma laikā. Proti, AVG 69. pants, kurā šī iespēja ir ierobežota tikai ar gadījumu, kad šie elementi vai fakti iepriekšējā procesā nav tikuši norādīti pieteikuma iesniedzēja vainas dēļ, ir piemērojams tikai šīs procedūras atsākšanai, nevis šādam jaunam starptautiskās aizsardzības pieteikumam.
- 29 Šajā kontekstā iesniedzējtiesa jautā, vai, neraugoties uz to, ka Austrijas tiesībās nav paredzētas īpašas tiesību normas, ar kurām tiktu transponēts Direktīvas 2013/32 40. panta 4. punkts, šī tiesību norma var ierobežot pieteikuma iesniedzēja tiesības norādīt jaunus elementus vai faktus, lai pamatotu vēlāku pieteikumu, paredzot tās tikai tad, kad šādu elementu vai faktu nenorādīšana procedūrā, kuras priekšmets bija iepriekšējais pieteikums, nav notikusi pieteikuma iesniedzēja vainas dēļ. Šajā ziņā iesniedzējtiesas šaubas ir saistītas arī ar apstākli, ka apstiprinoša atbilde uz šo jautājumu nozīmētu, ka direktīvas netransponētajam noteikumam ir tieša iedarbība par sliktu indivīdam, tomēr šāda tieša iedarbība ir izslēgta valsts un Tiesas judikatūrā.
- 30 Šādos apstākļos *Verwaltungsgerichtshof* (Augstākā administratīvā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
- “1) Vai [Direktīvas 2013/32] 40. panta 2. un 3. punktā ietvertās vārdkopas “jauni elementi” vai “fakti”, kuri “ir konstatēti vai [kurus] pieteikuma iesniedzējs ir iesniedzis”, aptver arī tādas apstākļus, kas bija konstatējami jau pirms iepriekšējās patvēruma procedūras noslēgšanās ar *res judicata* spēku?
 - 2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša, vai gadījumā, kad tiek konstatēti jauni fakti vai pierādījumi, uz kuriem iepriekšējā procedūrā nevarēja tikt norādīts, ārvalstniekam pie tā neesot vainīgam, pietiek ar to, ka patvēruma meklētājam tiek dota iespēja pieprasīt atsākt ar *res judicata* spēku noslēgušos iepriekšējo procedūru?
 - 3) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša, ar šo jautājumu iesniedzējtiesa vaicā, vai iestāde, ja patvēruma meklētājs ir vainīgs pie tā, ka viņš nav sniedzis argumentus attiecībā uz jauniem norādītiem iemesliem jau iepriekšējā patvēruma procedūrā, drīkst atteikties no turpmāka pieteikuma izskatīšanas pēc būtības, pamatojoties uz valsts tiesību normu, kurā ir reglamentēts administratīvajā procesā vispārīgi spēkā esošs princips, lai gan dalībvalsts, nepieņemot speciālas tiesību normas, nav pienācīgi transponējusi Direktīvas 2013/32 40. panta 2. un 3. punkta tiesību normas un tāpēc arī nav *expressis verbis* izmantojusi šīs direktīvas 40. panta 4. punktā paredzēto iespēju paredzēt izņēmumu no turpmāka pieteikuma izskatīšanas pēc būtības?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

- 31 Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Direktīvas 2013/32 40. panta 2. un 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka jēdziens “jauni elementi vai fakti”, kuri “tiek konstatēti vai [kurus] pieteikuma iesniedzējs ir iesniedzis”, šīs tiesību normas izpratnē ietver tikai tos elementus vai faktus, kas radušies pēc tādas procedūras galīgas pabeigšanas, kuras priekšmets ir bijis iepriekšējs starptautiskās aizsardzības pieteikums, vai arī minētajā jēdzienā ietilpst arī elementi vai fakti, kuri jau pastāvējuši pirms šīs procedūras pabeigšanas, bet kurus pieteikuma iesniedzējs nav norādījis.
- 32 Lai atbildētu uz šo jautājumu, jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru gan no Savienības tiesību vienveidīgas piemērošanas, gan no vienlīdzības principa prasībām izriet, ka Savienības tiesību normas formulējums, kurā nav nevienas tiešas norādes uz dalībvalstu tiesībām, lai noteiktu tā saturu un piemērošanas jomu, visā Eiropas Savienībā parasti ir interpretējams autonomi un vienveidīgi, ņemot vērā ne vien šīs tiesību normas formulējumu, bet arī tiesību normas kontekstu un attiecīgā tiesiskā regulējuma mērķi (spriedums, 2021. gada 10. jūnijs, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* (Jauni elementi vai fakti), C-921/19, EU:C:2021:478, 28. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 33 Tādējādi, pirmkārt, ir jānorāda, ka Direktīvas 2013/32 40. panta 2. punktā ir noteikts, ka, lai pieņemtu lēmumu par starptautiskās aizsardzības pieteikuma pieņemamību saskaņā ar šīs direktīvas 33. panta 2. punkta d) apakšpunktu, turpmāks pieteikums sākotnēji tiek vispirms izskatīts saistībā ar to, vai ir konstatēti jauni elementi vai fakti vai arī pieteikuma iesniedzējs ir iesniedzis jaunus elementus vai faktus, kas attiecas uz pārbaudi par to, vai viņš ir izpildījis nosacījumus, kas tiek prasīti starptautiskās aizsardzības saņēmēja statusa iegūšanai saskaņā ar Direktīvu 2011/95 (spriedums, 2021. gada 10. jūnijs, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* (Jauni elementi vai fakti), C-921/19, EU:C:2021:478, 36. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 34 Tikai tad, ja faktiski pastāv šādi jauni elementi vai fakti salīdzinājumā ar pirmo starptautiskās aizsardzības pieteikumu, atbilstoši šīs direktīvas 40. panta 3. punktam turpinās izskatīšana attiecībā uz turpmākā pieteikuma pieņemamību, lai pārbaudītu, vai šie jaunie elementi un fakti ievērojami palielina iespēju minētajam pieteikuma iesniedzējam tikt kvalificētam šajā statusā (spriedums, 2021. gada 10. jūnijs, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* (Jauni elementi vai fakti), C-921/19, EU:C:2021:478, 37. punkts).
- 35 Tādējādi, lai gan Direktīvas 2013/32 40. panta formulējumā jēdziens “jauni elementi vai fakti”, kas var pamatot turpmāku pieteikumu, nav precizēts (spriedums, 2021. gada 10. jūnijs, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* (Jauni elementi vai fakti), C-921/19, EU:C:2021:478, 29. punkts), šī 40. panta 2. un 3. punktā tomēr ir paredzēts, ka šiem jaunajiem elementiem vai faktiem, ar kuriem var tikt pamatots šāds pieteikums, ir jābūt “konstatētiem” vai tādiem, ko “ieteikuma iesniedzējs ir iesniedzis”.
- 36 Tātad šajās tiesību normās ir skaidri precizēts, ka turpmāks pieteikums var tikt balstīts gan uz jauniem elementiem vai faktiem, ciktāl tie ir konstatēti pēc lēmuma par iepriekšējo pieteikumu pieņemšanas, gan uz jauniem elementiem vai faktiem, ciktāl pieteikuma iesniedzējs tos pirmo reizi ir iesniedzis.

- 37 Tādējādi no šāda formulējuma izriet, ka elements vai fakts ir jāuzskata par jaunu Direktīvas 2013/32 40. panta 2. un 3. punkta izpratnē, ja lēmums par iepriekšējo pieteikumu ir ticis pieņemts, par šo elementu vai faktu nepaziņojot iestādei, kas atbildīga par pieteikuma iesniedzēja statusa noteikšanu. Šajā tiesību normā nav paredzēta nekāda atšķirība atkarībā no tā, vai apstākļi vai fakti, kas minēti turpmāka pieteikuma pamatojumam, ir radušies pirms vai pēc šī lēmuma pieņemšanas.
- 38 Otrkārt, šādu Direktīvas 2013/32 40. panta 2. un 3. punkta interpretāciju apstiprina šīs tiesību normas konteksts.
- 39 Kā ģenerālvokāts būtībā norāda secinājumu 44. punktā, Direktīvas 2013/32 40. panta 4. punktā dalībvalstīm ir atļauts paredzēt, ka pieteikuma izskatīšanu pēc būtības turpina tikai tad, ja attiecīgais pieteikuma iesniedzējs, nebūdamas pie tā vainīgs, iepriekšējā procedūrā nav varējis atsaukties uz jauniem elementiem vai faktiem, kas norādīti šī 40. panta 2. un 3. punktā. No tā izriet, ka, lai gan dalībvalstis neatsaucās uz tām ar minētā 40. panta 4. punktu piešķirtajām tiesībām, pieteikuma izskatīšana turpinās, to uzskatot par pieņemamu pat tad, ja pieteikuma iesniedzējs vēlāk iesniegtā pieteikuma pamatojumam ir iesniedzis tikai tos elementus vai faktus, kurus viņš būtu varējis iesniegt, izskatot iepriekšējo pieteikumu, un kuri noteikti pastāvēja jau pirms iepriekšējās procedūras galīgas pabeigšanas.
- 40 Treškārt, šādu Direktīvas 2013/32 40. panta 2. un 3. punkta interpretāciju apstiprina arī šo tiesību normu mērķis.
- 41 Jāatgādina, ka turpmāka pieteikuma pieņemamības pārbaudes procedūras mērķis, kā izriet no Direktīvas 2013/32 36. apsvēruma, ir ļaut dalībvalstīm kā nepieņemamu noraidīt jebkuru turpmāku pieteikumu, kas iesniegts, nepastāvot nekādiem jauniem elementiem vai faktiem, lai tiktu ievērots *res judicata* princips saistībā ar agrāku lēmumu (spriedums, 2021. gada 10. jūnijs, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* (Jauni elementi vai fakti), C-921/19, EU:C:2021:478, 49. punkts).
- 42 No tā izriet, ka, izvērtējot jautājumu par to, vai turpmāks pieteikums ir pamatots ar jauniem elementiem vai faktiem, kas attiecas uz pārbaudi, vai pieteikuma iesniedzējs ir kvalificējams kā starptautiskās aizsardzības saņēmējs saskaņā ar Direktīvu 2011/95, ir jāpārbauda tikai tas, vai pastāv tādi elementi un fakti šī pieteikuma pamatojumam, kuri nav izskatīti saistībā ar lēmumu par iepriekšējo pieteikumu un uz kuriem šis lēmums, kas ir ieguvis *res judicata* spēku, nevarēja tikt balstīts (spriedums, 2021. gada 10. jūnijs, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* (Jauni elementi vai fakti), C-921/19, EU:C:2021:478, 50. punkts).
- 43 Jebkāda atšķirīga Direktīvas 2013/32 40. panta 2. un 3. punkta interpretācija, kas nozīmētu, ka par pieteikuma iesniedzēja statusa noteikšanu atbildīgajai iestādei jebkurš turpmāks pieteikums ir jāuzskata par nepieņemamu tikai tādēļ, ka tas ir balstīts uz elementiem vai faktiem, ko pieteikuma iesniedzējs būtu varējis iesniegt sava iepriekšējā pieteikuma pamatojumam, pārsniegtu to, kas ir nepieciešams, lai nodrošinātu *res judicata* principa ievērošanu, un kaitētu pieteikuma iesniedzēja situācijai atbilstoši un izsmeloši izvērtēšanai.
- 44 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2013/32 40. panta 2. un 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka jēdziens “jauni elementi vai fakti”, kuri “tiek konstatēti vai [kurus] pieteikuma iesniedzējs ir iesniedzis”, šīs tiesību normas izpratnē ietver elementus vai faktus, kas radušies pēc procedūras, kuras priekšmets bija

iepriekšējs starptautiskās aizsardzības pieteikums, galīgas pabeigšanas, kā arī elementi vai fakti, kuri pastāvēja jau pirms šīs procedūras pabeigšanas, bet kurus pieteikuma iesniedzējs netika norādījis.

Par otro jautājumu

- 45 Ar otro jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Direktīvas 2013/32 40. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka turpmākā starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšana var tikt veikta, atkārtoti sākot procedūru, kuras priekšmets ir iepriekšējais pieteikums, vai arī ir jāuzsāk jauna procedūra.
- 46 Lai atbildētu uz šo jautājumu, jāatgādina, ka Direktīvas 2013/32 40. panta 2. un 3. punktā ir paredzēta turpmāku pieteikumu apstrāde divos posmos. Pirmajā posmā, kuram ir sākotnējs raksturs, tiek veikta šo pieteikumu pieņemamības pārbaude, savukārt otrais posms attiecas uz minēto pieteikumu izskatīšanu pēc būtības (spriedums, 2021. gada 10. jūnijs, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* (Jauni elementi vai fakti), C-921/19, EU:C:2021:478, 34. punkts).
- 47 Lai gan Direktīvas 2013/32 40. panta 2.–4. punktā un 42. panta 2. punktā ir noteiktas atsevišķas procesuālas normas saistībā ar pirmo posmu, kurā tiek izskatīti turpmāki pieteikumi attiecībā uz to pieņemamību, šajā direktīvā nav noteikts neviens īpašs procesuāls ietvars attiecībā uz minēto pieteikumu izskatīšanu pēc būtības. Minētās direktīvas 40. panta 3. punktā ir vienīgi prasīts, lai pieņemamu turpmāko pieteikumu izskatīšana pēc būtības tiktu turpināta saskaņā ar šīs pašas direktīvas II nodaļu, kurā ir paredzēti pamatprincipi un garantijas, kas dalībvalstīm ir jāievēro to izstrādātajā procesuālajā ietvarā.
- 48 Šādos apstākļos dalībvalstis var brīvi paredzēt procesuālos noteikumus, kas reglamentē vēlāku pieteikumu izskatīšanu, ja, pirmkārt, ir ievēroti Direktīvā 2013/32 noteiktie pieņemamības nosacījumi, it īpaši tie, kas paredzēti tās 33. panta 2. punkta d) apakšpunktā, skatītā kopā ar tās 40. pantu, un, otrkārt, lietas izskatīšana pēc būtības tiek veikta atbilstoši minētajiem principiem un minētajām pamatgarantijām.
- 49 Iesniedzējtiesai ir jāizvērtē, vai Austrijas tiesību normas, kas piemērojamas procesa, kurš pabeigts ar lēmumu par iepriekšēju pieteikumu, atsākšanai, nodrošina minēto nosacījumu ievērošanu un atbilst minētajiem pamatprincipiem un garantijām.
- 50 Tomēr Tiesa šai tiesai var sniegt vērtējuma elementus, pamatojoties uz tai iesniegtajos lietas materiālos ietverto informāciju.
- 51 Šajā ziņā, runājot it īpaši par pieņemamības nosacījumiem, no šiem lietas materiāliem izriet, ka administratīvā procesa atsākšanu Austrijas tiesībās regulē AVG 69. pants un ka šajā pantā šīs procedūras atkārtotai sākšanai ir paredzēti trīs nosacījumi. Proti, pirmkārt, jaunie fakti vai jaunie pierādījumi, kas iesniegti, lai pamatotu turpmāko pieteikumu, aplūkojot tos atsevišķi vai saistībā ar citiem procesa rezultātiem, ir tādi, kas, iespējams, būtu ļāvuši pieņemt lēmumu, kura rezolutīvā daļa būtu citāda nekā iepriekšējā lēmuma rezolutīvā daļa; otrkārt, šādi fakti un pierādījumi, kas nav attiecināmi uz ieinteresēto personu, nevarēja tikt izvirzīti tiesvedībā, kuras priekšmets ir agrākais pieteikums, un, treškārt, turpmākais pieteikums ir iesniegts būtībā divu nedēļu laikā no brīža, kad pieteikuma iesniedzējs ir uzzinājis par atjaunošanas pamatu, un katrā ziņā trīs gadus pēc lēmuma par iepriekšējo pieteikumu pieņemšanas.

- 52 Kā secinājumu 68. punktā norāda ģenerālvokāts, pirmais no šiem nosacījumiem būtībā atbilst otrajam nosacījumam, kas paredzēts Direktīvas 2013/32 40. panta 3. punktā, saskaņā ar kuru jaunie elementi vai fakti “ievērojami palielina iespēju pieteikuma iesniedzējam tikt kvalificētam kā starptautiskās aizsardzības saņēmējam saskaņā ar Direktīvu 2011/95”, bet otrais nosacījums, kas noteikts AVG 69. pantā, atbilst šīs direktīvas 40. panta 4. punktā dalībvalstīm dotajai iespējai “paredzēt, ka pieteikumu turpinās izskatīt tikai tad, ja attiecīgais pieteikuma iesniedzējs iepriekšējā procedūrā nevarēja, nebūdamas pie tā vainīgs, izvērtēt situācijas, kas aprakstītas [minētā 40. panta] 2. un 3. punktā”.
- 53 Pirmie divi AVG 69. pantā paredzētie nosacījumi tādējādi, šķiet, atbilst abiem šī sprieduma 52. punktā minētajiem vēlāk iesniegto pieteikumu pieņemamības nosacījumiem.
- 54 Attiecībā uz trešo šajā 69. pantā paredzēto nosacījumu, kas attiecas uz termiņiem, kādiem ir pakļauta vēlāka pieteikuma iesniegšana Austrijas tiesībās, jākonstatē, ka Direktīvas 2013/32 40. pantā šādi termiņi nav paredzēti, kā arī skaidri nav atļauts dalībvalstīm tos noteikt.
- 55 No konteksta, kurā šis 40. pants iekļaujas, izriet – fakts, ka ar to dalībvalstīm netiek atļauts noteikt noilguma termiņus turpmāka pieteikuma iesniegšanai, nozīmē, ka ar to ir aizliegts noteikt šādus termiņus.
- 56 Šajā ziņā ir jānorāda, pirmkārt, ka Direktīvā 2013/32 nav noteikts nekāds termiņš attiecībā uz pieteikuma iesniedzēja tiesību īstenošanu administratīvajā procesā par starptautiskās aizsardzības pieteikumu.
- 57 Turklāt, ja likumdevējs vēlas piešķirt dalībvalstīm tiesības noteikt termiņus, kuros prasītājam ir pienākums rīkoties, tas to dara skaidri saprotami, kā to apliecina šīs direktīvas 28. pants.
- 58 Otrkārt, kā secinājumu 75.–78. punktā norāda ģenerālvokāts, no Direktīvas 2013/32 salīdzinājuma ar Direktīvu 2005/85, kura ar to tika aizstāta, it īpaši Direktīvas 2013/32 42. panta salīdzinājuma ar Direktīvas 2005/85 34. pantu attiecībā uz procedūru noteikumiem, kas piemērojami attiecīgi starptautiskās aizsardzības un patvēruma pieteikumiem, izriet, ka Savienības likumdevējs nav vēlējies pakārtot turpmāku starptautiskās aizsardzības pieteikumu pieņemamību nosacījumam par to, vai ir ievērots termiņš jaunu starptautiskās aizsardzības pieteikumu iesniegšanai. Direktīvas 2013/32 42. panta 2. punkta formulējums neatbilst Direktīvas 2005/85 34. panta 2. punkta b) apakšpunkta formulējumam, ar ko dalībvalstīm tiek dota iespēja pieprasīt pieteikuma iesniedzējam iesniegt jaunu informāciju noteiktā termiņā, kurš sākas no brīža, kad viņš ir saņēmis šo informāciju. Šīs iespējas atcelšana Direktīvā 2013/32 nozīmē, ka dalībvalstis vairs nevar paredzēt šādu termiņu.
- 59 Šo interpretāciju turklāt apstiprina Direktīvas 2013/32 5. pants, saskaņā ar kuru dalībvalstis var atkāpties no šīs direktīvas normatīvā satura attiecībā uz starptautiskās aizsardzības piešķiršanas un atņemšanas procedūrām tikai tad, ja tās paredz vai uztur spēkā noteikumus, kas ir labvēlīgāki pieteikuma iesniedzējam, izslēdzot jebkādu iespēju piemērot mazāk labvēlīgus noteikumus. Tas it īpaši attiecas uz noilguma termiņu noteikšanu, kuri apgrūtina pieteikuma iesniedzēju.
- 60 Tādējādi Direktīvas 2013/32 42. panta 2. punktā, skatot to kopā ar šīs direktīvas 33. panta 2. punkta d) apakšpunktu un 40. panta 2. un 3. punktu, dalībvalstīm ir aizliegts noteikt termiņu turpmāka pieteikuma par noilguma termiņu iesniegšanai.

61 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz otro jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2013/32 40. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka turpmāka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšana pēc būtības var tikt veikta, atkārtoti sākot procedūru, kuras priekšmets bija iepriekšējais pieteikums, ciktāl šai atsākšanai piemērojamie noteikumi atbilst Direktīvas 2013/32 II nodaļai un šī pieteikuma iesniegšanai nav jāievēro noilguma termiņi.

Par trešo jautājumu

62 Ar trešo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 2013/32 40. panta 4. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to dalībvalstij, kas nav pieņēmusi konkrētus tiesību aktus, ar kuriem tiktu transponēta šī tiesību norma, ir atļauts, piemērojot valsts administratīvā procesa vispārējos noteikumus, atteikties izskatīt turpmāku pieteikumu pēc būtības, ja šī pieteikuma pamatojumam izvirzītie jaunie elementi vai fakti pastāvēja tās procedūras laikā, kuras priekšmets bija iepriekšējais pieteikums, un tie netika iesniegti šajā procedūrā pieteikuma iesniedzēja vainas dēļ.

63 Jāprecizē, ka iesniedzējtiesa uzdod šo jautājumu gadījumam, ja pēc pārbaudes, kas tai jāveic saskaņā ar šī sprieduma 49. punktu, tai būtu jāuzskata, ka Austrijas tiesību normas, kas piemērojamas, atkārtoti sākot procedūru, kuras priekšmets bija iepriekšējais pieteikums, lai izskatītu turpmāku pieteikumu, nenodrošina tā pieņemamības nosacījumu ievērošanu vai neatbilst Direktīvas 2013/32 II nodaļā paredzētajiem pamatprincipiem un garantijām.

64 Šādā gadījumā XY turpmākais pieteikums būtu jāuzskata jaunā administratīvā procesā, kas – tā kā Austrijas tiesībās nav neviena Direktīvas 2013/32 40. panta 4. punkta transponēšanas pasākuma – būtu reglamentēts AVG 68. pantā. Tomēr pretēji AVG 69. pantam, kas ir piemērojams iepriekšējā administratīvā procesa atsākšanai, iespēja uzsākt jaunu procedūru nav pakļauta nosacījumam, ka pieteikuma iesniedzējs nav pieļāvis kļūdu, procesā, kura priekšmets bija agrākais pieteikums, neminēdams elementus un faktus, uz kuriem viņš atsauca turpmākā pieteikuma pamatojumam, lai gan tie pastāvēja jau šī pēdējā minētā procesa laikā.

65 Lai atbildētu uz trešo jautājumu, ir jānorāda, kā būtībā ģenerālvokāts ir minējis secinājumu 93. punktā, ka Direktīvas 2013/32 40. panta 4. punkts ir fakultatīva tiesību norma tādā nozīmē, ka tā atļauj dalībvalstīm paredzēt, ka pieteikuma izskatīšana pēc būtības tiek turpināta tikai tad, ja attiecīgais pieteikuma iesniedzējs, nebūdam pie tā vainīgs, iepriekšējā procedūrā nav varējis atsaukties uz situācijām, kas norādītas šī 40. panta 2. un 3. punktā. Līdz ar to, tā kā minētā 40. panta 4. punkta sekas ir atkarīgas no tā, vai dalībvalstis pieņem konkrētas transpozīcijas normas, šī tiesību norma nav beznosacījuma un tāpat tai nav tiešas iedarbības.

66 Katrā ziņā saskaņā ar pastāvīgo judikatūru direktīvas norma pati par sevi nevar radīt pienākumu privātpersonai un tāpēc uz to nevar atsaukties, vēršoties pret šo personu valsts tiesā (spriedumi, 1986. gada 26. februāris, *Marshall*, 152/84, EU:C:1986:84, 48. punkts, un 2019. gada 24. jūnijs, *Popławski*, C-573/17, EU:C:2019:530, 65. punkts).

67 Tā tas būtu gadījumā, ja Direktīvas 2013/32 40. panta 4. punkts būtu jāinterpretē tādējādi, ka, pat nepastāvot nekādam transponēšanas pasākumam valsts līmenī, vēlāka pieteikuma pieņemamība ir pakļauta nosacījumam, ka pieteikuma iesniedzējs procedūrā, kuras priekšmets bija iepriekšējais pieteikums, nav norādījis jaunā pieteikuma pamatojumam norādītos jaunus elementus vai faktus, kas jau pastāvēja minētās procedūras laikā, un ka šī bezdarbība nav notikusi viņa vainas dēļ.

68 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz trešo jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2013/32 40. panta 4. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to dalībvalstij, kas nav pieņēmusi konkrētus tiesību aktus, ar kuriem tiktu transponēta šī tiesību norma, nav atļauts, piemērojot valsts administratīvā procesa vispārējos noteikumus, atteikties izskatīt turpmāku pieteikumu pēc būtības, ja šī pieteikuma pamatojumam izvirzītie jaunie elementi vai fakti pastāvēja tās procedūras laikā, kuras priekšmets bija iepriekšējais pieteikums, un tie netika iesniegti šajā procedūrā pieteikuma iesniedzēja vainas dēļ.

Par tiesāšanās izdevumiem

69 Attiecībā uz pamatlīetas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

- 1) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2013/32/ES (2013. gada 26. jūnijs) par kopējām procedūrām starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai 40. panta 2. un 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka jēdziens “jauni elementi vai fakti”, kuri “tiek konstatēti vai [kurus] pieteikuma iesniedzējs ir iesniedzis”, šīs tiesību normas izpratnē ietver elementus vai faktus, kas radušies pēc procedūras, kuras priekšmets bija iepriekšējs starptautiskās aizsardzības pieteikums, galīgas pabeigšanas, kā arī elementi vai fakti, kuri pastāvēja jau pirms šīs procedūras pabeigšanas, bet kurus pieteikuma iesniedzējs netika norādījis.
- 2) Direktīvas 2013/32 40. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka turpmāka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšana pēc būtības var tikt veikta, atkārtoti sākot procedūru, kuras priekšmets bija iepriekšējais pieteikums, ciktāl šai atsākšanai piemērojamie noteikumi atbilst Direktīvas 2013/32 II nodaļai un šī pieteikuma iesniegšanai nav jāievēro noilguma termiņi.
- 3) Direktīvas 2013/32 40. panta 4. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to dalībvalstij, kas nav pieņēmusi konkrētus tiesību aktus, ar kuriem tiktu transponēta šī tiesību norma, nav atļauts, piemērojot valsts administratīvā procesa vispārējos noteikumus, atteikties izskatīt turpmāku pieteikumu pēc būtības, ja šī pieteikuma pamatojumam izvirzītie jaunie elementi vai fakti pastāvēja procedūras laikā, kuras priekšmets bija iepriekšējais pieteikums, un tie netika iesniegti šajā procedūrā pieteikuma iesniedzēja vainas dēļ.

[Paraksti]